

ἄσιαχτα ἐπίρρ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσιαχτος.

Χωρίς τακτοποίησιν ἔνθ' ἄν: Ἄφησε ἄσιαχτα κ' ἐβγήκε πρῶι πρῶι 'ς τὸ σοκάκι Κρήτ. Εἶχαμε ἄσιαχτα ἀκόμης ὁδὲν ἤρθε αὐτόθι.

ἄσιαχτος ἐπίθ. σύνηθ. ἄσιαχτους βόρ. ιδιώμ. ἄσιαχτος Α.Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἄσιαστος Ἡπ. κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἄσιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἄσιαστος Νάξ. κ.ά. Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἄσιαστους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) αἰσιαστους Μακεδ. (Βογατο.) ἀνέσαστος Κύπρ. ἄσιαγος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σιαχτός < σιάζω. Ὁ τύπ. ἄσιαστος καὶ παρὰ Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ ἰσωμένος πολλαχ.: Ἀσιαχτη βέργα. 2) Ἀδιευθέτητος, ἀτακτοποιήτος σύνηθ.: Ἄφησε ἄσιαχτο τὸ κρεββάτι - τὸ σπῖτι κττ. σύνηθ. Ἡμαστανε ἀκόμης ἄσιαχτοι ὁδὲν ἤρθε Κρήτ. Συνών. ἀναπάρωτος 1, ἀνορδίνιαστος 1, ἀσυγύριστος. β) Ἀνέτοιμος, ἀπαράσκευος Κύπρ.: Εἶμαστιν ἀνέαστοι γιὰ τὸ θέρος. 3) Ὁ μὴ ἐπιδιορθωθείς, ἀνεπισκεύαστος σύνηθ.: Καρέκλα ἄσιαχτη. Τραπεζὶ ἄσιαχτο. Ἀσιαχτα ροῦχα σύνηθ. Ἄφησα τὰ παπούτοια μου ἄσιαχτα κ' ἐδὴ βαίνει τὸ νερὸ Κρήτ. Ὁ κωμοδρόμος μας ἔδει τὴν κουνιάν μας ἀνέασστην (κωμοδρόμος = σιδηρουργός, κουνιά = εἶδος μεγάλου πελέκεως) Κύπρ. Χειμῶνας ἔρχεται κ' ἡ σκεπὴ εἶναι ἄσαστη ἀκόμα Λεξ. Δημητρ. 4) Ὁ μὴ συντελεσθείς, ἀτελής Ἡπ. Κρήτ. κ.ά.: Ἀσιαχτο εἶν' ἀκόμης τὸ σπῖτι καὶ δὲ δοροῦμε νὰ δοῦμε μέσα Κρήτ.

5) Ἀκατασκεύαστος Κρήτ. — Λεξ. Πρω.: Γιὰ τὴν ὥρα τὸ 'χω ἄσιαχτο τὸ σπῖτι, μὰ ὅ,τι νὰ τὸ σιάζω θὰ δοῦνε πῶς δὲν ἔχω τὴν ἀνάγη δῶνε Κρήτ.

Β) Μεταφ. 1) Ἀσυμβίβαστος Ἡπ. — Λεξ. Μπριγκ.

2) Ὁ μὴ ἱκανοποιούμενος, μὴ εὐχαριστούμενος εἰς τι Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Πβ. ἀφτειαστος.

ἀσίγαστος ἐπίθ. Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) — Κθεοτόκ. Οἱ σκλάβ.

33 ΜΠολυδούρ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 362 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σιγαστός < σιγάζω.

1) Ὁ μὴ σιωπῶν, ὁ διαρκῶς φωνάζων ἢ θορυβῶν Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀσίγητος 1. 2) Ἀνήσυχος, ἄτακτος Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) Συνών. ἀσίγητος 2, ἀσιγούρευτος 2, ἀσιγούριστος. 3) Ὁ μὴ παύων, ἀκατάπαυστος, ἀδιάκοπος Κθεοτόκ. ἔνθ' ἄν. ΜΠολυδούρ. ἔνθ' ἄν.: Οἱ συχνὲς ἀρρώστειες ἔκαναν νὰ πληθύνουν οἱ ἀσίγαστες φροντίδες τῆς Κθεοτόκ. ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Μὲ μὴν ἀσίγαστη μανία νὰ θέλω ὅ,τι μοῦ λείπει, νὰ θέλω ὅ,τι μοῦ κράτησες κρυφὸ κ' ἔτσι νὰ δέρωμαι μ' αὐτὸ τὸ μάταιο καρδιοχτύπι ΜΠολυδούρ. ἔνθ' ἄν.

ἀσιγησιὰ ἢ, Θεσσ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀσιγησία = τὸ μὴ σιγᾶν.

Λέξις ὄνειδιστικὴ ἐπὶ τοῦ μὴ ἡσυχάζοντος, ἀλλὰ περιφερομένου καὶ ἀτακτοῦντος.

ἀσίγητα ἐπίρρ. ΣΜαρτζώκ. Νέα ποιήμ. 48 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀσίητου Μακεδ. (Ραδοχώρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσίγητος.

Χωρὶς νὰ παύη τι, ἀκαταπαύστως ἔνθ' ἄν.: Αὐτὸς τρώει ἀσίητον Ραδοχώρ. Τρώων ἀσίητου αὐτόθι. || Ποίημ.

Ἀγάπη, ἀγάπη, ζωὴ καὶ ἀνάστασι,
μέσα 'ς τοὺς κόσμους ἡραιοῦται ἀσίγητα
ΣΜαρτζώκ. ἔνθ' ἄν.

ἀσίγητος ἐπίθ. Ἡπ. (Βούρμπιαν. Τσαμαντ.) — ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 80 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀσίγητους Θεσσ. (Ζαγόρ.) ἀσίητος Ἡπ. ἀσίητους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Γαρδίκ.) ἀσίησιος Ἡπ. ἀσίησιους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀσίησιτε Τσακων.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀσίγητος.

1) Ὁ μὴ σιγῶν, διαρκῶς φωνάζων, φλύαρος Ἡπ. (Βούρμπιαν. Ζαγόρ. Τσαμαντ. κ.ά.) Θεσσ. (Ζαγόρ.) Τσακων. — ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ποίημ.

Εἶναι οἱ πηγὲς πολὺκρουνες κ' εἶναι τὰ κεφαλάρια καὶ ἀστέρυντα καὶ ἀσίγητα μὲ τὸ μουρμούρισμά τους

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀσίγαστος 1. 2) Ὁ μὴ ἡσυχάζων, ἀνήσυχος, ἄτακτος Ἡπ. (Βούρμπιαν. Ζαγόρ. Τσαμαντ. κ.ά.) Θεσσ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Γαρδίκ.): Ὁληνύχτα ἦταν ἀσίητος Ἡπ. Τοῦτου τοῦ πιδι εἶνι πουλὺν ἀσίητου Ζαγόρ. Ἀσίητα παιδιὰ Γαρδίκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσίγαστος 2.

ἀσιγουρευτιὰ ἢ, ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀσιγουρευτιὰ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσιγούρευτος.

1) Ἐλλειψὶς ἀσφαλείας. 2) Ἀνησυχία, ἀταξία.

ἀσιγούρευτος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀσιγούριφτος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. Μακεδ. (Βλάστ. Βογατο.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σιγουρευτός < σιγουρεύω.

1) Ὁ μὴ ἡσφαλισμένος, ὁ εἰς κίνδυνον ἐκτεθειμένος Λεξ. Δημητρ.: Ἀσιγούρευτη πόρτα. Ἀσιγούρευτο σπῖτι (εὐχερῶς προσιτὸν εἰς κλέπτας). Ἀσιγούρευτα γυαλικά (μὴ εὐσταθῶς τοποθετημένα). Ἀμπέλι ποῦ 'ναι σὲ δημοσιὰ εἶναι ἀσιγούρευτο.

2) Ἀνήσυχος, ἄτακτος, ἐπὶ παιδῶν ἔνθ' ἄν.: Ὅσο καὶ νὰ τὸ παιδέρω, εἶναι ἀσιγούρευτο Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσίγαστος 2.

ἀσιγούριστος ἐπίθ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σιγουριστός < σιγουρίζω.

Ἀσιγούρευτος 2, ὁ ἰδ.

ἀσιδέρωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀσ'δέ- ροντους βόρ. ιδιώμ. ἀσιέρωτος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀσιδήρωτος. Ἰδ. Θησαυρ.

1) Ὁ μὴ ἔχων σίδηρα Ναύστ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀσιδέρωτος μακαρᾶς Ναύστ. 2) Ὁ μὴ σιδερωθείς, ὁ μὴ καταστάς λεῖος διὰ σιδερώματος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀσιδέρωτος γιμαῆς. Ἀσιδέρωτη νυχτικεῖα. Ἀσιδέρωτο πανταλόνι κοιν. 3) Μεταφ. ἀτημέλητος, ἀπερωτοίητος τὴν ἐμφάνισιν σύνηθ.: Τί μοῦτρα ἀσιδέρωτα εἶν' αὐτά; Πρωπ. (Κύζ.)

ἀσίκης ὁ, ἀδίκης Ἡπ. ἀδίκ-κης Κύπρ. ἀδίξ'ς Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀσίκης πολλαχ. ἀσίξ'ς βόρ. ιδιώμ. ἀσί- της Χίος κ.ά. ἀσίτης Πελοπν. (Τρίκκ.) ἀδοῦχ'ς Πόντ. (Σάντ.) Θηλ. ἀσίκισσα πολλαχ. ἀσίξ'σα βόρ. ιδιώμ. Οὐδ. ἀσίτικο πολλαχ. ἀσίξ'κο βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. ἀσί:κ.

Α) Οὐσ. 1) Ἐραστής, ἀγαπητικὸς ἐνιαχ.: Φρ. Τὸν ἔχει τὸν ἀσίκη (εἶναι εὐπορος. Συνών. φρ. τὸν ἔχει τὸ φίλο) Ἀνδρ. Σῦρ. || Ἄσμι.

Μὴν εἶδαν τὸν ἀσίτη μου, τὸν ἀγαπητικό μου, σὲ τί τραπέζια τρώει ψωμί, σὲ τί ταβέρνες πίνει Πελοπν. (Τρίκκ.)

Γιὰ ἰδὲς ἐκεῖνο τὸ βουνὸ πῶς ἄναψε καὶ καίγει
ἀδίκης γάπην ἔχασε καὶ κάθεται καὶ κλαίγει
Ἦπ.
"Αν τό 'καμεν ὁ ἄντρας μου, χαράμι νὰ τοῦ γένη,
ἂν εἶν' ἀφ' τὸν ἀσίτῃ μου, χανάλι νὰ τοῦ μένη
Χίος. Ἦ λ. καὶ ὡς ὄνομα ποιμενικοῦ κυνὸς Πελοπν. (Οἶν.)
2) Νέος ἔχων ἐμφάνισιν ἀξιέραστον πολλαχ. : «Τὸ ἐπάγ-
γελμα τοῦτο δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ εἶναι καλλωπιστὴς ὅλας
τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς θεωρούμενος ὡς ἀσίκης, ὠραῖος
νέος» ΑΠαπαδιαμ. Πεντάρφ. 6 || Ἄσμ.
'Ασίκης ἐκαβάλληκε 'ς τὴ Σμύρνη γιὰ νὰ πάη ...
κι ἀσίκης ἔγινε πουλλὶ νὰ κλαίῃ τ' ἀποκαΐδια
Πελοπν. (Σουδεν.)
'Ασίκη μου, χρυσέ μου ἀιτὲ | καὶ μονοστέφανε γαδρὲ
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Μάν.)
Ποῖος ἀσίκης σὰν κ' ἐμένα 'ς τὸ παζάρι περπατεῖ;
Λεξ. Δημητρ.
Περάστε 'π' τὸ χωριό μου κι ἂπ' τὸ σπίτι μου
καὶ πάρετε τὸ γιό μου, τὸν ἀσίκη μου,
πῶχει λαγοῦ ποδάρι καὶ τ' ἀιτοῦ καρδιά
ἀγν. τόπ. Συνών. λεβέντης, ὁμορφονεός. β) Νέος
γενναῖος, ἀνδρεῖος Πελοπν. (Κορινθ.). Τὸν ἀσίκη μᾶς κάνει.
3) 'Αοιδὸς λαϊκὸς Θράκ. (Μάδυτ.) Πόντ. (Σάντ.)
B) 'Επιθετικ. 1) 'Ερωτευμένος πολλαχ. : Ἄσμ.
'Ασίκης ἐγεννήθηκα, ἀσίκης θὰ πεθάνω,
ἀσίκης τὸν ἐπέρασα τὸν κόσμον τὸν ἀπάνω
ἀγν. τόπ. 2) 'Επίχαρις, κομψός, ἀξιέραστος πολλαχ. :
Εἶναι ἀσίκης 'ς ὅλα του αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος Ἦπ. 'Ασήκισσα
γυναῖκα Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.
Δὲ μ' ἀφίνει νὰ γλεντίσω μὲ τ' ἀσίκικα παιδιὰ
Πελοπν.
Βγήκαν δυὸ ἀσίκικα παιδιὰ, γυρίζουν ὅλη νύχτα
Λεξ. Δημητρ. — Ποίημ.
Εἰς τὸ Μενίδι τρέξετε, ἀσίκικα παιδιὰ
ΓΣουρῆς Ρωμ. ἀριθμ. 73. 3) 'Ελευθέριος, γενναϊόδω-
ρος ἐνιαχ.
ἀσίκι τό, ἀδίξ' Θράκ. ('Αδριανούπ.) ἀσίκι Ἀθῆν.
— Λεξ. Βλαστ. 385 ἀσίτῃν Κύπρ. 'σίτῃν Κύπρ. ἀδοῦκιν
Πόντ. (Κερασ.) ἀδοῦκι Πόντ. ἀδοῦκ' Πόντ. ('Οφ. Τραπ.)
ἀδίγ' Πόντ. (Χαλδ.) 'σίξ' Θεσσ. (Καρδίτσ.) ἀδοῦγα ἦ,
Καππ. ('Αραβάν.) ἀσίκης ὁ, Πελοπν. (Γορτυν. Κυνοῦρ.)
'Εκ τοῦ Τουρκ. αζικ.
1) Τὸ ὅστουν τοῦ σφυροῦ Καππ. ('Αραβάν.) Κύπρ.
Πελοπν. (Γορτυν.) Πόντ. (Κερασ. 'Οφ. Τραπ. Χαλδ.):
'Ενῶκα τοῦ ποδαρί' μ' τ' ἀδοῦκ' κ' ἐπόνεσα 'Οφ. Συνών.
ἀστραγάλι, ἀστράγαλος. β) Παιδιὰ δι' ἀστραγάλων
παιζομένη, ποικίλλουσα ἐν ταῖς λεπτομερεῖαις κατὰ τόπους
Θεσσ. (Καρδίτσ.) Θράκ. ('Αδριανούπ.) Καππ. ('Αραβάν.)
Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. 'Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): 'Ελα νὰ
παιζοῦμε ἀδίκια Ἀδριανούπ. Τὰ παιδιὰ παίζ'νε ἀδίγια Χαλδ.
Συνών. ἀστραγάλι, βεζίρης. γ) 'Εν τῇ παιδιᾷ πι-
νακωτῇ τὸ φυλάττον εἰς τὸ ἐν ἄκρον τῆς γραμμῆς παι-
δίων Πελοπν. (Κυνοῦρ.) 2) Τὸ ἐσωτερικὸν τεμάχιον ἐκ
τῶν δύο εἰς ᾧ τέμνεται ὁ μηρὸς σφαγίου Ἀθῆν. 3)
Γλουτὸς Λεξ. Βλαστ. 385.
ἀσίκικα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀδίκ-κικα Κύπρ. ἀσίξ'κα
πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.
'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀσίικικος.
Κατὰ τρόπον κομψόν, ἐπίχαριν, ἀξιεράστως ἐνθ' ἄν.:
Φέρεται ἀσίκικα πολλαχ.

ἀσίικικος ἐπίθ. ἀδίικικος Ἦπ. ἀδίξ'κους Ἦπ. (Ζα-
γόρ.) ἀσίικικος πολλαχ. ἀσίξ'κους βορ. ἰδιωμ.
'Εκ τοῦ ἀσίικικο οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀσίικης.
'Ο ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀσίικην, κομψός,
ἐπίχαρις, ἀξιέραστος ἐνθ' ἄν.: 'Ασίικικος χορός. 'Ασίικη
φορεσιὰ. 'Ασίικικο μονοτάκι - φέροισιμο - φόρεμα κττ. πολλαχ.
'Ασίξ'κ' πηδ'σιὰ ἔκαμι Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ποίημ.
Λάμψε, σπαθὶ Ἀρβανίτικο, | σπαθὶ καὶ γιγαταγάνι,
κουμπούρι, βρόντα, ἀσίικικο, | ὁ νοῦς μου δὲ σὰς βάνει
ΑΠάλλη Ταμπουρ. καὶ Κόπαν. 104.
ἀσικλέτιστος ἐπίθ. Ἀθῆν. ἀσ'κλέτιγος Πελοπν.
'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σικλετιστός
<σικλετίζω.
'Ο μὴ στενοχωρούμενος ἐνθ' ἄν.: Δὲ μ' ἀφίνει μὴ στιγμὴ
ἀσικλέτιστο Ἀθῆν. || Παροιμ. Νοῦς ἀσ'κλέτιγος κεφάλι κολο-
κυνθένιο (ἐπὶ μὴ προνοούντων καὶ ραθύμων).
ἀσικλητος ἐπίθ. Μύκ.
'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σικλητός <σικλῶ.
'Ο μὴ δυνάμενος νὰ ἀντληθῇ διὰ τῆς σίκλας, τοῦ
κάδου, καὶ μεταφ. ὁ πολὺς, ὁ ἀφθονός: 'Ηρριξε νερό ἀσί-
κλητο (ἔβρεξε πολὺ).
ἀσικλίκι τό, Ἀνδρ. Θήρ. κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.
ἀδικλίξ' Ἦπ. (Ζαγόρ.)
'Εκ τοῦ Τουρκ. αζικλικ.
1) Ἡ ἰδιότης τοῦ ἀσίικη, τὸ ἀξιέραστον, ἢ κομψότης
ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Αὐτὰ τὰ μαῦρα ποῦ φορεῖς δὲν τὰ φορεῖς γιὰ λύπη,
μόν' τὰ φορεῖς γιὰ ἑμορφιὰ καὶ γιὰ τὸ ἀσικλίκι
'Ανδρ. 2) Προκλητικότης Λεξ. Πρω. Δημητρ.
ἀσίμωτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀσίμου-
τους Θράκ. ('Αδριανούπ.)
'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σιμωτός <σιμώ-
νω. Ἦ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.
'Εκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ,
ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος ἐνθ' ἄν.: Ταμπούρια... ἀσίμωτα
καὶ ἀπάτητα ΚΠαλαμ. Δειλοὶ καὶ σκληρ. σίχ.' 97.
ἀδιναλίκι τό, ἀμάρτ. 'σινάλικι Θήρ. Κάρπ. Κρήτ.
(Βιάνν. Μεραμβ. Χαν. κ.ά.) Κύθηρ. Νάξ. Πάρ. Πελοπν.
(Ἀράχ. Δημητσάν. Κορινθ. Λακων. Οἶν.) Σῦρ. 'σιναλίτσι
'Ανδρ. Εὔβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Δημητσάν.) 'συναχλίκι Πάρ.
'Εκ τοῦ Τουρκ. αζιपालικ. Ἰδ. ΣΞανθουδ. ἐν 'Ερω-
τοκρ. 555.
1) Φιλικὴ σχέσις, συναναστροφὴ Ἀνδρ. Εὔβ. (Κύμ.)
Θήρ. Κάρπ. Κρήτ. (Βιάνν. Μεραμβ. Χαν. κ.ά.) Κύθηρ. Νάξ.
Πάρ. Πελοπν. (Δημητσάν. Κορινθ. Λακων.) Σῦρ.: Μεγάλο
'σινάλικι ἔχετε Λακων. Νὰ μὴν ἔχῃς 'σινάλικια μὲ τέτοιον
ἄνθρωπον Πάρ. Εἶντα 'σιναλίτσι εἶναι 'τοῦνα; Κύμ. Δὲ θέλω
'σιναλίτσι μαζί του Ἀνδρ. Μεγάλα 'σινάλικια 'χουνε καὶ δὲ
μ' ἀρέσει Κρήτ. || Ἄσμ.
Τὴν πέτραν ἀπὸ πάτησες κ' ἤμπες μέσ' 'ς τὸ καῖκι
νὰ πάγω θέλω νὰ τὴ βρῶ νὰ κάνω 'σινάλικι
Κάρπ. 2) Γνωριμία, ἀναγνώρισις Κρήτ. (Βιάνν.): Ἄσμ.
Κάνω σου πότε μὴ μαθῆς, μὰ 'ναι χαλαβαλίκι
καὶ δὲ δορεῖ ἡ-ῖ-γάπη μου νὰ δώσῃ 'σινάλικι
(χαλαβαλίκι = θόρυβος). 3) Δερμάτινον χρηματοφυλά-
κιον φερόμενον εἰς τὴν ζώνην Πελοπν. ('Αράχ. Οἶν.)
ἀσινός ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)
'Εκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀσινής. Διὰ τὸν μεταπλασμὸν πβ.
καὶ συγγενός, ψευδός κττ.
'Ο μὴ βλαβεῖς: Ξύλον ἀσινόν.

